

JEZUS, SYN IZRAELA, LUDU WYBRANEGO W STARYM PRZYMIERZU

Podczas dzisiejszej katechezy pragniemy zgłębić nieco kwestię dotyczącą pochodzenia Jezusa.

Mamy dwa rodowody Jezusa, zawarte są w Ewangelii św. Mateusza oraz św. Łukasza. Rodowód Łukaszkowy wskazuje poniekąd na więź Jezusa z całą ludzkością, rodowód Mateuszowy uwydatnia bezpośrednio więź Jezusa z potomstwem Abrahama. Jezus z Nazaretu jest członkiem wielkiej rodziny ludzkiej poprzez naród, do którego bezpośrednio przynależy. Jest synem Izraela, wybranego przez Boga ludu Starego Przymierza.

Jezus rodzi się pośród tego ludu, wzrasta w jego kulturze i religii. Jest prawdziwym Izraelitą, myśli i mówi po aramejsku według ówczesnych zasad pojęciowych i lingwistycznych, zachowuje zwyczaje i obyczaje swego środowiska. Jako Izraelita jest dziedzicem Starego Przymierza i dziedzictwu temu dochowuje wierności. Jego rodzina zachowuje zwyczaje, zgodnie z przepisem Prawa Mojżeszowego, wkrótce po narodzeniu Jezus zostaje poddany obrzędowi obrzezania, stając się oficjalnie członkiem ludu Bożego.

W Ewangelii jednak z czasu dzieciństwa nie odnajdziemy szczegółów z tego okresu życia Jezusa. Niemniej dowiadujemy się, że „rodzice Jego chodzili co roku do Jerozolimy na Święto Paschy” (Łk 2,41), co było wyrazem wierności Prawu i tradycji Izraela. „Gdy [Jezus] miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym. Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został Jezus w Jerozolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice” (Łk 2,42-43). Po trzech dniach poszukiwań „odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania” (Łk 2,46). Radość Maryi i Józefa przysłoniły niezrozumiałe dla nich słowa: „Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?” (Łk 2,49).

Poza tym jednym wydarzeniem, cały okres lat dziecięcych i młodzieńczych Jezusa pokryty jest w Ewangelii milczeniem. Jest to okres „życia ukrytego”, które Łukasz zamknął w dwóch prostych zdaniach: „poszedł z nimi (tj. z Maryją i Józefem) i wrócił do Nazaretu; i był im poddany” (Łk 2,51) oraz „Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi” (Łk 2,52). Papież Jan Paweł drugi wskazuje, że Ewangelia mówi nam, że Jezus żył w swojej szczególnej Rodzinie, w domu Józefa, który wobec Syna Maryi zachowywał charakter ziemskiego ojca: opiekował się Nim i stopniowo uczył Go zawodu cieśli. W oczach mieszkańców Nazaretu Jezus uchodził za „syna cieśli” (por. Mt 13,55). Kiedy już zaczął nauczać, ludzie pytali ze zdziwieniem: „Czy nie jest to cieśla, syn Maryi?” (Mk 6,2-3). Mieszkańcy Nazaretu wspominają także o Jego „braciach i siostrach”. Mowa tu zapewne o krewnych Jezusa („kuzynach” żyjących

w Nazarecie), o których zresztą Marek ewangelista wspomina, że starali się odwieść Jezusa od Jego nauczycielskiej działalności (por. Mk 3,21). Widocznie nie znajdowali w Nim niczego, co by uzasadniało podjęcie tej nowej działalności. Uważali, że Jezus jest i winien pozostać „zwyczajnym” Izraelitą. Owa publiczna działalność Jezusa zaczęła się wraz z 30 rokiem życia. Wtedy to miało miejsce pierwsze przemówienie Jezusa w Nazarecie. W swej działalności nauczycielskiej, najpierw w Nazarecie, następnie w Galilei i Judei, a wreszcie w stołecznej Jerozolimie Jezus zebrał obfity plon całej religijnej tradycji Izraela. Równocześnie jednak przeniknął tę tradycję nową mądrością, ukazując jej wartości życiowe. Dokonał przejścia — w obrębie tego samego Objawienia Bożego — od „starego” do „nowego”, nie znosząc Prawa, ale je wypełniając (por. Mt 5,17). Jan Paweł II wskazuje, że z obydwu rodowodów wynika, że Jezus, jako prawdziwy syn Izraela, należy zarazem do całej rodziny ludzkiej. Jeśli więc w Jezusie, potomku Abrahama, spełniają się proroctwa Starego Testamentu, w Nim także, jako potomku Abrahama, odkrywamy — idąc za nauczaniem św. Pawła — początek i ośrodek „rekapitulacji” całej ludzkości (por. Ef 1,10).

Na podstawie: *Katechezy Ojca Świętego Jana Pawła II Jan Paweł II. Jezus Chrystus*, Kraków – Ząbki 1999.